

MARIE-BERNADETTE DUPUYOVÁ

Sirota z Manhattanu

Marie-Bernadette Dupuyová

Sirota z Manhattanu

Z francouzského originálu *L'Orpheline de Manhattan*,
vydaného nakladatelstvím Calmann-Lévy v roce 2019,
přeložila Zuzana Koutná.

Obálku navrhla Gabriela Sigaut Plítková.

Grafická úprava a sazba Karel Koutský.

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Jazyková redakce Kateřina Sváčková.

Korektury Michaela Šmejkalová a Soňa Čapková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, v roce 2026

jako svou 6 090. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257- 4988-3

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas.

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Úvod autorky

Jednoho letního večera v New Yorku, když jsem z Brooklynského mostu pozorovala, jak se v tomhle nádherném městě postupně rozsvěcejí miliony světel, se mi v hlavě náhle vynořila myšlenka na nový román. Příběh inspirovaný skutečnými událostmi a plný zvratů a napětí by se částečně odehrával právě tady. Vycházel by z často tragického osudu mnoha sirotků, kteří na přelomu 19. a 20. století, v době jedné z největších vln přistěhovalectví, proudili branami Nového světa.

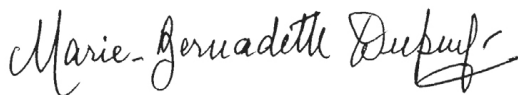
V mém úmyslu mě následně utvrdily ranní procházky v Central Parku. Před očima jsem viděla obraz dívky spící na lavičce. Ztracené dítě se srdcem zlomeným tíhou krutého údělu.

Do nového dobrodružství jsem se pustila ihned po návratu do Francie. Příběh nyní doplňovaly nové kulisy – zámek obklopený vinicemi v regionu Charente – a právě tam se zrodila Élisabeth. Následující stránky vám odhalí její pohnutý život doprovázený zlými sny, jež o jejím osudu mnohé prozrazují a z nichž se probouzí celá vystrašená, přestože už dávno není dítětem. Více však musíte zjistit sami.

Doufám, že se vám knížka bude líbit a že si po mém boku tuto cestu do minulosti užijete. Z Francie se vydáme až do fascinujícího New Yorku, města, které mám tolik ráda a v němž se cítím tak dobře. K napsání tohoto příběhu, v němž zuří bouře srdcí a duší, mě inspirovala právě jeho jedinečná atmosféra.

Přeji vám příjemnou četbu.

S láskou

Rozbitá rodina

Zámek v Guerville, pátek 15. října 1886

„Ne, ne a ne! S vaším odjezdem nesouhlasím! Je to čiré bláznovství,“ vykřikl Hugues Laroche a pěstí udeřil do stolu tak prudce, až se křišťálové sklenky rozechvěly.

V odpověď na jeho rozhořčené zvolání zahřmělo.

Bouře se na krajinu přihnala před půl hodinou. Nyní řádila v plné síle. Za okny, jež se při každém zaburácení hromu rozkmitala, byla kovo-
vě šedá, olověná obloha, chvílemi protkaná dlouhými bílými záblesky.

„Tvůj muž ať si klidně brázdí moře, kdy se mu zachce, ale ty, Catherine, ty musíš zůstat ve Francii. Na své rodné půdě!“ dodal pán domu.

„Tatínku, víš přece, že bych za Guillaumem šla na konec světa, tak přestaň láteřit. Své rozhodnutí nezměníme.“

S rukou položenou na kulatém břichu věnovala mladá žena svému otci mírný, lehce ironický úsměv. Poté se znepokojeně zahleděla na stoleté duby v parku, jejichž oranžovočervené listy, unášené nárazy větru, bláznivě poletovaly dokola.

Ucítila v sobě náhlé pohyby dítěte, jako by jej děsivá atmosféra rozrušila.

„Princezno, ničeho se neboj, tady jsme v bezpečí,“ řekla své šestileté dceři sedící po jejím boku.

Majordomus Jérôme přinesl polštář a položil jej na židli. Ve vyvýšené pozici mohla nyní dívka svůj moučník – pusinkový koláč – sníst pohodlněji. Zatím ale jen vylekaně třeštila oči.

Matka dívenku vzala do náručí a šeptem ji utěšovala.

„Už není malá, Catherine,“ protestovala Adela Larocheová. „Když ji budeš příliš rozmazlovat, stane se z ní slaboch.“

„Mami, Élisabeth je vyděšená. Znáám ji lépe než ty, z bouřek má strach. A z tatínkova křiku také.“

„Mám k němu důvod,“ odsekl pan Laroche.

Byl to štíhlý muž s energickými rysy, hrdý na své společenské postavení. Jako bohatý vlastník mnoha pozemků a správce věhlasných vinic měl ve zvyku stát si za svým.

„No jistě, mám proč zuřit!“ zvolal. „Po tom, co jsem si vyslechl! Tak jsem se těšil, až přijdete na večeři... a vy zatím toužíte po jediném: vra-zit mi nůž do zad!“

Hugues Laroche vyčítavě namířil na svého zetě prst.

„Guillaume, teď jste překročil hranice. Pro Catherinino dobro jsem váš sňatek toleroval, byť jsem jej považoval za nerovný. Teď je ale pohár mé trpělivosti plný. Co plný, přetéká! Mou jedinou dceru táhnete do směšného a riskantního podniku. Amerika, New York! Za koho se máte? Skutečně věříte, že tam čekají na nějakého ubohého tesaře?“

Élisabeth se stále tiskla k matce a svého dědečka nespouštěla z očí. Při pohledu na něj si vzpomněla na obry z pohádek, které jí rodiče čítávali, anebo na čerta unášejícího neposlušné děti, jímž hrozila jedna stařenka ze vsi.

Zámecký pán neměl rohy ani rozeklaná kopyta, přesto však dívence připadalo, že se mu kolem hlavy vznáší našedlá mlha, jako by plival kouř.

„Dědeček se jen trochu zlobí, neboj se,“ zamumlala Catherine a sevřela dceru pevněji.

Guillaume Duquesne si všiml, že se dítěte zmocnila panika. Rozhořčil se. „Prosím vás,“ řekl klidně, „promluvme si o tom později, až bude Élisabeth spát. Naší roztržce by neměla přihlížet.“

Třiatřicetiletý muž, hrdý na své členství ve francouzském Cechu řemeslníků a truhlářů, čelil tchánovi s klidem: „Vztekáte se zbytečně. Odjet nám nic nezabrání. Za čtyři dny se v Le Havru nalodíme na parník *La Champagne*. Bude lepší, rozloučíme-li se přátelsky.“

„Souhlasím s Guillaumem, tatínku,“ přidala se Catherine. „Prosím tě, nerozcházejme se ve zlém.“

Na scénu, jež se nyní odehrávala v rozlehlé jídelně, se mladý pár předem připravil. Hugues Laroche se kousl do rtu. Na svou jedinou dceru upřel zanícený pohled. Byla tak krásná. Její světlé vlasy ladily s mléčně bílou pletí, s jemnými a harmonickými rysy tváře. Zanedlouho oslaví devětadvacáté narozeniny; zelené oči se jí třpytí odvahou a odhodláním.

S hořkostí ho znovu napadlo, jak a proč se vůbec mohla zamilovat do tohohle opáleného, černovlasého Guillaumea s šedýma očima. *Třetí poto-*

mek nějakého mlynáře, říkal si v duchu. Přál bych si zetě schopného převzít po mně panství, a ne takového budižkníchemu.

Chystal se mu dál spílat, ale najednou dlouze zahřmělo, tak prudce, až všichni strnuli hrůzou. Intenzita deště vzápětí prudce zesílila. Adela Larocheová se pokřižovala, ale snažila se zachovat lhostejný výraz.

„To je ale večer,“ povzdechla si. „Kdo by neměl pocuchané nervy? Tvůj otec má však pravdu, je to naprosté šílenství. Pomysli na dceru, na mrzutosti, které vás na cestě potkají! Kymácení lodi, mořská nemoc, špatné jídlo, nevolnost, které se nikdo nevyhne, tlačence! Poplujete třetí třídou, předpokládám?“

„Cesta trvá zhruba dvanáct dní,“ upřesnila Catherine. „Těhotenství mě nijak neobtěžuje, jsem v sedmém měsíci. Mrzí mě, že vás tak trápím. Přiznávám, že vám tu novinu sdělujeme opravdu na poslední chvíli. Rozhodli jsme se tak, protože jsme se chtěli vyhnout mnoha dnům hádek a výčitek. Abychom měli na lístky, prodali jsme nábytek a kus půdy, který mi patřil.“

„V New Yorku nás očekávají,“ ozval se Guillaume. „Přítel z Cechu mi zajistil práci na stavbě jedné budovy na 23. ulici. Potřebují zkušené tesaře.“

„To jistě, jako by jich tam už tak nebylo dost! Ubožáku...“ Rozhořčení starce neopouštělo.

S těmito slovy pozvedl paže k nebi. Opět zaburácel hrom, tentokrát doprovázen hrozivým praskotem. Élisabeth měla dojem, že jej svým chováním vyvolal právě dědeček. V tu chvíli pocítila palčivou předtuchu neznámého nebezpečí, nedovedla však určit, odkud pochází.

„Mami, já se moc bojím,“ zmohla se nakonec jen zabrumlat.

„Není proč, zlatíčko, tady jsme v bezpečí,“ zopakovala tichounce Catherine a velmi něžně ji políbila na čelo.

Guillaume zasmušile přemítal o „ubožákovi“, jímž ho pan Laroche počastoval. Kdyby mohl, ženu s dcerkou by hned odvedl. Za okny, po nichž se řinul déšť, však pokračoval pekelný tanec blesků.

„Uprostřed oceánu to bude horší,“ zákeřně podotkla Adela Larocheová a otírala si přitom ústa bílým ubrouskem.

Na chodbě se objevila silueta, to majordomus přišel zkontrolovat, zda večere probíhá hladce.

„Jérôme, můžete sklidit ze stolu,“ nařídila paní domu. „Catherine, něco mě napadlo: nechejte nám tady Élisabeth. Pod střechou svých předků se jí tu dostane kvalitního vzdělání. Vnuččina přítomnost by náladu v tomto poněkud strohém sídle rozveselila.“

Dívčiny modré oči se vmžiku upnuly na babiččinu tvář. Zнала ji jen málo a při pomýšlení, že bude svěřena do péče této dámy s bílým drdolem a orlím nosem, se vrhla Catherine kolem krku.

Prostředí rozlehlé jídelny prozatím nevěnovala příliš pozornosti, nyní se jí však zdálo temné, tíživé, připravené se nad ní každou chvíli uzavřít a uvěznit ji. Vystrašeně si prohlížela výzdobu, od těžkých sametových záclon až po obrazy, na nichž všechny postavy vypadaly zachmuřené.

Poté zdvihla hlavu a zadívala se na bílý sádrový strop zdobený rozetami s motivy vinných hroznů, listoví a výstředních květin. Při pohledu na obklady z tmavého dubového dřeva si byla jistá, že se za nimi skrývají tajné dveře vedoucí do vlhkých sklepení.

„Broučku, tiskneš mě tak silně, že skoro nemůžu dýchat,“ ohradila se matka se smíchem. „Ničeho se neboj, Élisabeth. Poplavíš se s námi do Ameriky.“

„Mami, mně se na zámku nelíbí,“ zašeptala, „mám to radši u nás nebo u dědy Toina.“

Élisabeth vyrostla v přívětivém domku na břehu řeky Charente, ve vsi jménem Montignac. Její dědeček z otcovy strany, mlynář Antoine Duquesne, bydlel kilometr po proudu nad nimi. Pro dívku to byl skutečný ráj, dědeček ji zahrnovali náklonností a od rána do večera mohla pobíhat po skrovné zahrádce.

„Nedělej si starosti, princezno,“ odpověděla jí do ucha Catherine. „Pojedeš s námi, to ti slibuji.“

„A proč?“ rozohnil se Hugues Laroche. „Adela má pravdu, můžeme se alespoň starat o Élisabeth. Nic jí tu nebude chybět. Všechno jí odkážu.“

Tentokrát udeřil dlaní do stolu Guillaume. Tchánova slova jej pobouřila.

„Ať vás to ani nenapadne!“ vykřikl. „Naše dcera bude vychována na americké půdě, daleko od falešných hodnot starého kontinentu. Já svou rodinu dokážu uživit. Už o tom nemluvme, prosím vás.“

Élisabeth se díky matčinu konejšení uklidnila. Catherine toho využila, aby vyjádřila svůj názor. Celá zářila, na drobná ramena jí spadaly hedvábné kadeře v barvě zlata.

Guillaume se neubránil úsměvu. Miloval ji celou svou bytostí. Nejprve ho okouzila její hřejivá krása a jemnost evokující řecké sochy, pak si jej však získala svou dobrotou, inteligencí a schopností radovat se ze života.

„Maminko, tatínku, tahle debata mě unavuje. Slibujeme, že vám budeme psát. Amerika je náš sen, tak proč byste nám ho nedopřáli?“

Majordomus spěšně sklízel ze stolu, na němž se stříbrné nádoby neblýštilo o nic méně než sklenice z křišťálu. V komínech hučel vítr, a přestože v jídelně i přilehlém salonu plápolal oheň, člověk měl pocit, že se kolem zámku potuluje smečka vlků.

Hustý déšť zaplavoval trávníky v parku, řinul se po vysokých břidlicových střechách a ve žlabech zinkových okapů se přetvářel v bouřlivý proud.

„Bože, to už není obyčejná bouřka, ale hotová vichřice! Měli byste tu přespát,“ navrhla Adela. „Brzy se setmí. Jérôme, řeknete Madeleine, ať připraví pokoj, zapálí v krbu a nahřeje peřiny. A v dětském pokoji prosím přichystejte lůžko pro Élisabeth.“

„Ano, paní,“ odpověděl sluha.

„Mami, nerozhoduji za nás,“ vzepřela se Catherine. „Bryčka, kterou nám doktor zapůjčil, má takřka nepromokavou střechu z pogumovaného plátna. Hodláme se vrátit k panu Duquesneovi. Jsem ochotná tu přečkat noc, zítra ráno se však musíme rozloučit. Tou dobou už snad všichni budeme mít lepší náladu.“

Adela byla ráda, že se jí dceřin odjezd podařilo oddálit. Někdy totiž stačí pouhých pár hodin, abychom svá rozhodnutí přehodnotili.

Na zámku dočasně zavládl klid a začal se servírovat digestiv. Po telecí pečince se zlatavou kůrkou, podávané s brambory a hříbkovou omáčkou, ho bylo opravdu potřeba. Hugues Laroche si vychutnával černorybízový likér a snažil se přitom vymyslet, jak u sebe dceru s vnučkou zadržet. Odmítal si je představit na širém moři, ba dokonce i jen v ulicích New Yorku.

„Guillaume,“ začal, když dojedl, „zkuste se vžít do mé kůže. Sotva jsme se usadili ke stolu, už mi oznamujete, že za čtyři dny v Le Havru opustíte francouzskou půdu. Není divu, že mě to rozrušilo! Byl bych raději, kdybychom si o tak zásadním kroku předtím společně promluvili. Nicméně mléko už je rozlité. Odpusťte mi, že jsem k vám promlouval nehezky.“

„Milerád vám odpouštím, pane.“

„Řeknu to upřímně, na počátku vašeho manželství jsem byl rozmrzelý a choval se nepříjemně. Jednu věc mi ale musíte nechat: s vaší láskou jsem se nakonec smířil. Vyřešme problém tam, odkud pramení.“

„Co tím myslíte?“

„Nabízím vám budoucnost na našich pozemcích. Staňte se mým společníkem, usadte se na zámku, pohodlných pokojů je tu více než dost.

Dcera se vrátí k životnímu stylu, na nějž byla zvyklá, a vaše dítě se narodí do lepších podmínek. Práci si rozdělíme stejně jako zisk.“

Catherine užasla. Uvědomovala si obrovskou váhu otcových slov. Nesmlouvavého vinaře by ještě donedávna ani nenapadlo uvažovat o tom, že by opovrhovanému zeti podobný návrh předložil.

Guillaume nemůže odmítnout, byl by hlupák, jásala v duchu Adela a oči jí zářily nadějí. *Určitě zůstanou, tím jsem si jistá.*

„To je od vás velmi šlechetné,“ odpověděl tesař zdvořile, „ale obdělávat vinice a těžit z vaší štědrosti se mi přičí. Svou práci mám rád a Nový svět mě volá. S ženou a dětmi tam začneme svůj vlastní život, aniž budeme záviset na jiných. Je mi líto.“

Catherine pocítila úlevu a narovнала se. Čelo a tvář jako by jí vyhladil vítr vanoucí ze širého moře. Její otec tento radostný pohyb zpozoroval, ale své podráždění skryl pod odevzdaným úsměvem.

„V hloubi duše jste hrdý člověk, Guillaume,“ pronesl. „To často bývá záruka úspěchu. A také pyšný, což vám nelze vyčítat. Byli bychom si mohli porozumět. Co naplat, nechme věci tak, jak jsou.“

Guillaume přikývl a vítězoslavně se podíval na Catherine. Rozhodnutí mladého páru, toužícího po svobodě a poznání, bylo pevné jako skála.

Élisabeth se na židli napřímila. Dojídala pusinkový koláč, posílena jistotou, že ji rodiče milují a vezmou s sebou.

Už dva týdny každý večer poslouchala, jak plánují velkolepou plavbu přes oceán. Catherine ji uspávala vyprávěním o nádherné podívané. Ukazovala jí obrazy znázorňující nekonečný modrozelený oceán s vlnami lemovanými bílou pěnou. Na nebi létali racci, druh ptáků v Charente neznámý. A Guillaume našel fotografii parníku, aby mohl dceři názorně vysvětlit, že stráví deset dní na obrovské lodi připomínající prostorný dům.

Élisabethin znovunalezený klid však zmizel, když služebná Madeleine zezadu popadla její židli a odsunula ji od stolu. Byla to statná osmadvacetiletá venkovanka s pronikavým pohledem a poněkud hrubými rysy. Kaštanové vlasy, které nosívala sepnuté těsně u šíje, jí částečně zakrýval bílý čepec.

„Slečno, musím vás uložit,“ pronesla.

Catherine byla zvyklá dceru uspávat sama, a tak se nesměle pokusila o jakési odmítavé gesto. Adela však zasáhla: „Madeleine se o Élisabeth dobře postará. My dvě si musíme promluvit. Vychovali jsme tě stejně,

pamatuješ? Děti v jejím věku musejí chodit do postele brzy. Potřebují ticho a klid.“

„Vzpomínám si na to dokonale,“ odsekla Catherine, „v létě jsem musela tvrdnout v pokoji, zatímco ty ses v parku pod lampiony věnovala hostům. Slyšela jsem hudbu a mrzelo mě, že se zábavy nemůžu účastnit. V zimě to bylo ještě horší. Když v komíně hvízdal vítr, podobně jako dnes, sama jsem se tam nahoře bála. V penzionátu jsem si překvapivě připadala opuštěná mín.“

„Je to snad má chyba, že jsem ti nemohla dát sourozence?“ postěžovala si matka. „Nebud' tak přecitlivělá a popřej Élisabeth dobrou noc.“

Catherine rozmrzele poslechla. S manželem a dcerou se hned za úsvitu vydají na cestu. Pak už jí nikdo nesmyslné zásady vnucovat nebude.

„Élisabeth, broučku, jdi za Madeleine. Udělej, co ti řekne, pomodli se a spi. Až si sama půjdu lehnout, přijdu se na tebe podívat.“

S těmito slovy dceru objala a zas a znovu líbala na čelo, aby ji ukonejšila.

„Mami, přijdeš určitě? Řekni, že ano!“ strchovala se dívka.

„Už jsem myslel, že je naše panenka němá!“ zahlaholil Hugues Laroché. „A ona nakonec mluvit umí.“

Guillaume se rozhořčil: „Élisabeth není panenka, a když je doma, namluví toho spoustu a o všechno se zajímá. Jsme hrdí na to, že už dokáže zcela bez pomoci přečíst jednoduchá slova.“

Starý vinař se chystal odpovédět, hrozivý rachot mu v tom však zabránil. Všem připadalo, jako by se zřítíla část střechy nebo roztržtily dveře či okna.

„Pane na nebi, co se to stalo?“ zvolala rozrušeně Adela. „Měla jsem za to, že bouře už je za námi!“

„To musel být blesk,“ odvětil její manžel.

V tu chvíli přiběhl majordomus, tvář měl bledou a oči vytržštěné. Uklonil se. „Pane, paní, na vížku spadla ta velká jedle. Vincent zrovna přiběhl ze stáje a oznámil mi to.“

„Dvousetletý strom!“ hořekoval pan Laroché a chvatně se zvedal. „Promiňte mi mé škarohlídství, ale vidím v tom špatné znamení. Musím zkontrolovat, k jakým škodám došlo.“

„Doprovodím vás!“ zvolal Guillaume.

Adela zůstávala nehybná, ale natáhla paži ke Catherine a pevně jí stiskla ruku. Madeleine, kterou nic nevyvedlo z míry, odváděla dívenku směrem do sálu z 12. století. U jeho brány stál padací most. Rozlehlá

místnost v románském slohu sloužila manželům jako vstupní síň. Hugues s Adelou si nikdy nenechali ujít příležitost vyprávět návštěvníkům o bohatých dějinách této bývalé pevnosti, jíž obyvatelé vsi Guerville uctivě přezdívali „zámek“.

Élisabeth se otočila, aby naposledy pohlédla na matku. Nejraději by zůstala v jejím objetí, nebo alespoň šla nahoru s ní namísto s Madeleine. Jídelna, před chvílí tak zlověstná, nyní působila jako příjemné útočiště. Z petrolejových lamp vycházelo měkké žlutavé světlo, pod nímž se leskl majestátní nábytek ze dřeva.

„Pospěšte si, slečno,“ nařídila služebná.

Když dívka vstoupila do síně zdobené zelenými květinami a zrcadly, zpomalila krok. Na stěnách potažených rudým sametem visely lovecké trofeje. Élisabeth si jich při příchodu na zámek nevšimla. Nyní, v měnícím se svitu svíčky, pozorovala hlavy zvířat s očima z barveného skla. *Ubozí tvorové*, pomyslela si, *vždyť přišli o část těla!* Rozpoznala divokého kance, jelena a srnce. Tito půvabní sudokopytníci se často pohybovali poblíž jejich domku a chodívali se napít k řece. Rozesmutnila se.

„To váš dědeček je všechny ulovil,“ prohodila komorná uctivě, „vycpat ale nechal jen ty nejpěknější!“

Výstup do nesčetných schodů Élisabeth vyčerpal. Než vůbec došly do prvního patra, několikrát zívla. Madeleine ji nakonec do dětského pokoje neomaleně postrčila. Daleko od přísného pohledu pánů domu už nepromlouvala tak medovým hlasem, její poslušnost byla tatam.

„Hybaj do postele,“ utrousila příkře, „otravování už bylo pro dnešek dost.“

Oheň v krbu plál sotva pět minut, vzduch v místnosti byl ledový. Pokoj osvětlovala jediná, částečně vyhořelá svíce.

„Ještě ti musíme sehnat košili,“ rozčilovala se Madeleine.

„Jednu mám pod šaty.“

„No podívejme, rozvázal se ti jazyk. To postačí, necháš si ji a všechno ostatní sundáme. Do postele jsem ti dala dvě přikrývky, zima ti nebude.“

„Vy se zlobíte?“

Otázka, pronesená zřetelným hlasem, Madeleine překvapila. Podezíravě na dívku upřela zrak.

„Na tom nesejde. Každopádně nemám čas, abych se starala ještě o tebe. Od rána do večera jsem v jednom kole a teď mě Vincent očekává u naší obvyklé karetní partie.“

„Kdo je Vincent?“

„Podkoní. Kromě toho nosívá do pokojů dříví na podpal. Už ze mě přestaneš tahat rozumy, slídilko?“

Chování služebné Élisabeth zmátlo, musela zadržovat slzy. Udělalo se jí špatně od žaludku. Bez řečí a pláče se nechala svléknout. Najednou vykřikla, kousek od sebe totiž zahlédla dvě mlhavé, chvějící se siluety. Nějakou ženu s dítětem, kolem nichž se třepotaly šaty.

„Tamhle,“ zamumlala, „nějací lidé!“

„Ty jsi ale hlupačka,“ posmívala se Madeleine. „To je náš odraz, copak jsi nikdy neviděla zrcadlo? Posuň se trochu.“

Dívka zrcadlo znala, ale to, které používali její rodiče, bylo kulaté a veliké asi jako talíř. Maminka jí ho půjčovala každou neděli před dopolední mší; pozorovat vlastní tvář Élisabeth vždy rozveselilo. Teď to však bylo jiné, ve své košili na ramínka se viděla úplně celá, od hlavy až k patě. Oči jako by se jí zvětšily, bradu a tváře měla najednou kulatější. V odrazu zkoumala své hnědé kučery svázané růžovou stuhou. Konečně se poznala.

„Není se čeho bát!“ zvolala komorná. „Zalez do postele.“

„Ale já se ještě nepomodlila!“

„Tak se pomodlíš vleže. Pospíchám.“

Madeleine dítěti pomohla ulehnout do ledových peřin. Navzdory pokynům paní Larocheové je žádným ohřívadlem naplněným řěřavými uhlíky předem nenahřála. Dřepla si ke krbu a pomocí měchu rázně rozdmýchala oheň. Světle žluté plameny se rychle rozhořely.

„Tu svíčku zhasnu, oheň bude stačit,“ oznámila. „Nemáš si na co stěžovat! Ostatní jsou na tom daleko hůř. Běda ti, jestli matce vyzradíš, jak jsem s tebou mluvila. Varuju tě, dobře vím, jak potrestat žvanilky. Má zaklínadla způsobí, že ti z pusy polezou červi a z uší žížaly. Rozumíš?“

„Ano,“ zašeptala vystrašená dívka a přitáhla si přikrývku až k nosu.

Nejasně vnímala, že je Madeleine podrážděná, její nevrlost si však spojovala s nedávným hřměním a lítou bouří. Ženina nervózní gesta ani úsečný hlas už ji nepřekvapovaly.

V hloubi své úzkostné duše byla Élisabeth přesvědčená, že jediným viníkem toho všeho je ponurý zámek. Nemohlo se tu přihodit nic dobrého, to už věděla. Dědeček křičel a bušil do stolu, babička ji dokonce ani nepolíbila.

„Maminko,“ špitla tichounce, „přijď za mnou, prosím.“

Z prahu dětského pokoje Madeleine děvčeti pohrozila krutým úšklebkem. „Tvá matka má důležitější věci na práci, radši spi.“

Dveře se zavřely. Z krbu sršely jiskry a dřevo čas od času zapraskalo, pokoj však i přesto působil hrozivě. Élisabeth vyděšeně pozorovala obrovské bílé závěsy zahalující okna. Měla pocit, že se jemně vlní, a přestala na ně upírat zrak. Nyní se zaměřila na sádrové ornamenty, jež zdobily rohy v místnosti, ale nedovedla se ubránit představě, že mezi arabeskami lezou hroziví pavouci. Nakonec se snažila uklidnit při pohledu na vysokou skříň s trojúhelným štítem. Křídla šatníku v pološeru zářila a zvolna se pootevírala. Élisabeth znehybněla strachy. Zavzlykala.

„Mami, tati...“ naříkala.

Na pomoc jí nikdo nepřišel.

• • •

Catherine, která vůbec netušila, jaká muka právě její dceru trýzní, vešla do malého salonku sloužícího jako kuřárna a připojila se k mužům. Nehledě na nepříjemný zápach tabáku se přitiskla k manželovi, po jehož doteku stále dychtila. Muži se právě vrátili, a tak se jim oběma leskly vlasy deštěm.

„Je mi z toho zle,“ prohlásil Hugues Laroche. „Ta vysoká jedle představovala tak trochu symbol našeho panství. Často mě napadalo, že stála už v době, kdy zámek navštívil Ludvík XIV., Král slunce.“

„To je určitě možné, strom byl starý přes dvě stě let,“ potvrdil tesař. „Zlomil se v půli, neuhyne.“

„I tak ho musíme pokácet, aby nekazil dojem z parku,“ povzdechl si pan Laroche, „zasadím jiný, ale už ho neuvidím dosáhnout takové výšky.“

„Tatínku, moc mě to mrzí. Nebuď smutný!“ vykřikla Catherine.

„Jedinou útěchou by mi bylo, kdybyste tu zůstali všichni tři, i s miminkem, které brzy přijde na svět,“ pronesl vážně. „Kdyby se vám narodil chlapec a kdyby Guillaume přijal mou nabídku, mohl bych odejít v pokoji. Měl bych jistotu, že zámek i vinice zůstanou v dobrých rukou.“

Mladá žena se pousmála. Vymanila se z manželova sevření a svého otce objala.

„Tati, je ti teprve pětapadesát let, otěže svého pověstného panství budeš držet ještě dlouho!“

„Jak si můžeš být jistá? Vzpomeň si na evangelium, *neznáme dne ani hodiny*. Už vás ale nebudu dále přesvědčovat. Kostky jsou vrženy. Dobře vím, že neexistuje nic, co by vás přimělo na francouzské půdě zůstat.“

V tu chvíli vstoupila Adela. Rukou před obličejem rozháněla doutníkový kouř, aby naznačila, jak moc se jí protiví. Hugues Laroche předmět doličný vmžiku zahodil do krbu.

„Vraťme se do jídelny,“ oznámil, „Jérôme přinese šampaňské. Připijeme si na váš odjezd.“

Catherine si s Guillaumem vyměnila pobavený pohled. Večer končil vítězstvím.

„Doufám, že na mě Élisabeth nečeká,“ zalitovala pouze. „Jak ji znám, byla by raději s námi.“

„Pane na nebesích! Aby s vámi tak velké dítě ještě spalo v pokoji,“ pohoršovala se Adela.

„Protentokrát by nám to nevadilo,“ odporovala Catherine. „U nás v Montignacu jsem jí zařídila pokojík napojený na naši ložnici. Ale už několik dní nespí dobře.“

„To je normální, asi ji rozrušuje pomyšlení na blížící se cestu,“ prohodil Guillaume.

Hovor vzápětí umlkl. Hugues Laroche chytil dceru kolem pasu, naléhavě se jí potřeboval dotknout, vyrýt si do paměti podobu její tváře, vdechovat jemnou vůni levandule. Do ucha jí zašeptal: „Nebudete-li vycházet s penězi, hned mi napiš. Nedovolím, aby se ti čehokoli nedostávalo. Vraťit se můžete, kdykoli budete chtít. Má nabídka platí, dokud budu živ.“

„Tati, pod tou tvrdou slupkou máš skutečně zlaté srdce,“ odpověděla Catherine stejně tiše. „Děkuji. Nedělej si starosti, na společné objevování New Yorku se nesmírně těšíme. Včera ráno jsme se hodně nasmáli, když jsme si uvědomili, že to svým způsobem budou naše líbáanky.“

Guillaumovi s Adelou, kteří stáli v těsné blízkosti mladé ženy, její slova neunikla.

„Líbáanky,“ zopakovala paní Larocheová zahořkle, „je snad naše chyba, že jste odmítli jet do Itálie? Byl to dárek, na kterém jsme se s tatínkem domluvili, ale ne, vy jste se rozhodli raději strávit týden na břehu řeky Charente a dávat do pořádku ten žalostný příbytek, kde teď pobýváte.“

Catherine vytušila, že matce chybí jen málo k tomu, aby se rozplakala zlostí, odpovědi se proto zdržela a pouze ji políbila na tvář. Majordomovi mezitím tiše poručili, aby přinesl šampaňské, a tak se spěšně vydal

do spižírny. V síni narazil na Madeleine a ta, než vstoupila do jídelny, na něj mrkla.

„Slečna Élisabeth odříkala večerní modlitbu a již spí,“ oznámila služebná a upřela na Catherine zrak.

„Děkuji, že jste se o ni postarala,“ řekla mladá žena mile. „Měla jsem strach, že se tam sama nahoře bude bát.“

„To vůbec ne, milostpaní, chvíli jsem čekala u lůžka, ale byla unavená a okamžitě usnula,“ zalhala služebná a hluboce se uklonila.

• • •

V prvním poschodí zatím Élisabeth v dětském pokoji poprvé v životě zažívala nevysvětlitelný, pudový strach. Zřetelně viděla, jak se dveře šatníku v pravidelném rytmu pootevírají a následně opět zavírají. Nejprve se schovala pod peřinu a nepřestávala volat maminku. Poté však začala přes příčky své postele z lakovaného dřeva skříň bedlivě pozorovat. Onen záhadný pohyb sem a tam sledovala jako uhranutá. Teď už neměla sílu volat ani křičet, byla si jistá, že i při sebemenším zvuku by se ze stínu vynořila příšera a zaútočila by na ni. Plakala, popotahovala a třesoucí se rukou si zakrývala ústa, aby utlumila vzlyky.

K dovršení všeho zlého dřevo v krbu téměř dohořelo a místnost nyní osvětlovaly pouze naoranžovělé, plazící se plameny. Dívka se útoku temnoty snažila bránit modlitbami. Byla by se pokusila vstát a utéct, ale svou skrýš neměla odvahu opustit.

Když se jedno z křídel otevřelo dokořán, zachvátila ji panika. Pověšené oblečení se dalo do pohybu, až se z něj nakonec vynořila ruka s roztaženými prsty.

„Ty pláčeš,“ zaznělo téměř neslyšně, „neplakej!“

Élisabeth tentokrát ve vzduchu neohrabaně rukou naznačila kříž. Vyděšenou mysl jí zaplavovaly hrůzostrašné příběhy dědouška Toina. Po večerech, když všichni seděli u ohniště, mívál mlynář z Montignacu – nikoli bez špetky škodolibosti – ve zvyku vyprávět o nebezpečných stvořeních. Jednou z jeho oblíbených postav byla čarodějnice s kovovým hákem, jež se krčila na dně studny a číhala na zvědavce naklánějící se nad temnou propast. Přes Guillaumovy námitky dívku rovněž utvrzoval v tom, že někteří lidé se v noci přeměňují ve vlkodlaky a zhltnou každého, kdo jim v lese zkříží cestu.